

EL MÉS BUSCAT

(fragment)

Palau de Belles Arts de Brussel·les, 24 d'octubre de 2015 a les 20.30 hores

En Martin Turner va fer un esbufec prolongat per tranquil·litzar-se abans del concert. Normalment podia controlar els nervis, però aquella nit estava particularment entusiasmat. Es va asseure a la butaca del camerino amb el mòbil a la mà i, amb un somriure trapella als llavis, va teclejar: «*Espero que estiguis a punt per després, preciosa*». El missatge es va enviar i la resposta no es va fer esperar: «*Aquí tens la foto que t'he promès. T'espero més tard... Molta merda*». En la imatge hi apareixia una jove en biquini molt provocadora llançant-li un petó amb la mà.

En Martin va haver de reconèixer que era una foto molt excitant. Havia conegut la Paola, la bonica estudiant italiana, al conservatori de música de Brussel·les, on ell feia de professor de violí. Amb vint-i-pocs anys, cursava estudis de música a la capital belga i era una alumna brillant, i ell no havia pogut resistir-se a aquella bellesa italiana que feia olor de maduixes ensucrades. Havien connectat des del primer minut. Primer van ser les classes particulars a casa d'ell, després les trobades informals al cafè del costat, i finalment les sortides els dissabtes al vespre. Es van embolicar al cap de tres setmanes. Aquella nit, la Paola sortia de festa amb unes amigues i no podia assistir al concert, però li havia promès que li enviaria una foto motivadora abans de l'actuació.

Uns trucs a la porta el van fer baixar dels núvols. Va entrar una cambrera amb un got de whisky amb gel.

—Per a vostè, senyor Turner.

—Em sembla que s'equivoca. Jo no he demanat cap beguda, i molt menys alcohòlica—en realitat es moria de ganes de fer-ne un glop.

—Convida la casa—va respondre ella, dipositant el got a sobre el tocador, i va marxar.

Sense poder donar-li les gràcies, es va mirar el got, temptat, i finalment en va fer un glop. Es va mirar per últim cop al mirall. No tenia un cos gaire atlètic, però es conformava amb el bon aspecte que li conferia el vestit negre impol·lut i el seu somriure encantador. Va desenfundar el seu preuat violí i en va admirar un cop més la seva magnificència. Era una joia. I és que molt poques persones podien presumir de posseir un autèntic Stradivàrius. Com sempre, es va sentir poderós amb aquell instrument a les mans, i va sortir del camerino més orgullós que mai.

Es va retrobar amb la resta del quartet de corda abans de sortir a escena. El Palau de Belles Arts, la sala de concerts més reconeguda de Brussel·les, estava ple aquella nit. En Richard i en David, el segon violí i el violoncel·lista respectivament, estaven fent els últims assajos. Però va ser l'Elizabeth Morris qui li va cridar l'atenció: estava realment resplendent. Rondava la cinquantena, però conservava una figura realment

enveuable. Aquella era una nit molt especial. Era el centè concert del quartet i ho havia volgut celebrar comprant-se un elegant penjoll de cent diamants encastats en cadenes d'or. El collaret estava valorat en cent-cinquanta mil euros!

El quartet va sortir puntual a l'escenari i l'audiència va respondre amb un efusiu aplaudiment. Es va formar un silenci tan intens que vibrava en l'aire. Concentració absoluta, arquets amunt com vares prodigioses, mirades de complicitat cap a l'Elizabeth, la viola, que era qui indicava l'entrada... I la música va néixer. Entonaven el segon moviment del quartet op. 17 de Béla Bartók, amb ritmes frenètics que obligaven els seus dits a moure's amb extrema agilitat i destresa per sobre les cordes. Els arquets lliscaven ràpids al so incessant de la peça.

Al principi tot anava bé, però en Martin es va marejar i una boirina li va tancar la vista durant uns segons. Una mica de saliva se li va amuntegar a la gola i va haver de deixar anar un estosseig per escurar-se el coll. Sense perdre el fil musical, l'Elizabeth li va dedicar una mirada reprovadora per aquell gest tan poc professional. Intentant dissimular, en Martin va sacsejar el cap per allunyar aquella sensació nauseabunda i es va concentrar en la melodia. A més, semblava que l'Stradivarius li demanés a crits que l'exhibís amb orgull.

Tanmateix, la boirina va tornar i es va sentir encara més marejat. Li costava distingir les corxeres de les semicorxeres, les línies del pentagrama se li feien interminables i va notar el batec del cor martellejant-li al pit cada cop més accelerat. Un xiulet agut li va ressonar a les orelles i, mentre maldava per mantenir el posat, va succeir un fet del tot inesperat: es va disparar l'alarma d'incendis, amb una sirena estrident. Això va causar un ensurt de mort a tots els assistents de la sala.

Els membres del quartet van interrompre la peça. Al pati de butaques, els espectadors intercanviaven mirades de sorpresa i esglai, alguns ja s'aixecaven per abandonar la sala i d'altres començaven a xisclar empesos pel pànic de quedar allà atrapats en un incendi. Dalt de l'escenari, en Richard, en David i l'Elizabeth s'aixecaven de les cadires esverats, mentre que en Martin romania assegut amb el front suat i la mirada perduda. No sabia què li provocava aquell malestar creixent.

Un membre de seguretat els va fer sortir de l'escenari. Va baixar les escales graponerament enmig d'un remolí de sensacions de vertigen i de cansament. Creia que les extremitats se li havien tornat de plom, li costava caminar. I la llengua se li adormia perquè amb prou feines era capaç d'articular un so audible i entenedor.

En tots els passadissos s'havien activat els ruixadors d'aigua del sostre com a mesura antiincendis i la megafonia indicava que s'evacués tot l'edifici, mentre la sirena continuava sonant. En Martin es va entrebancar amb els seus propis peus i va caure de morros, i tot d'una es va trobar gatejant pel terra ple d'aigua fent zigzagues. Sentia la cridòria frenètica de la gent. El caos s'havia apoderat del Palau, però l'Elizabeth Morris, molla de cap a peus i amb un atac d'ansietat, va ser l'única que es va fixar en ell.

—Martin, es pot saber què fas?

Ell va dir alguna cosa intel·ligible, tot balbucejant amb dificultat; li semblava que la frase més senzilla era un autèntic trenca-closques. L'Elizabeth se'l mirava seriosament preocupada. Si no fos perquè sabia que en Martin no bevia mai abans d'un concert, hauria jurat que estava borratxo.

—El meu violí... Me l'han robat!

—Però si el tens a la mà!

En Martin es va aturar de cop com si l'haguessin bufetejat. Mai no s'havia sentit tan ridícul: palplantat a quatre grapes amb l'Stradivàrius en una mà i l'arquet a l'altra. Però no va tenir més temps per donar-hi voltes perquè una mà ferma el va engrapar pel braç i el va aixecar de terra com si pesés menys que una ploma. Algú el va acompanyar a ell i a l'Elizabeth a un camerino privat mentre tothom abandonava l'edifici. A primer cop d'ull li va semblar que era un altre guarda de seguretat, un homenet alt i cepat i amb una arracada brillant a l'orella esquerra.

Els crits de pànic encara li ressonaven al cap quan es va aclofar al divan que hi havia al camerino. Es trobava tan malament que tenia ganes de vomitar. Va tirar el cap enrere amb els cabells despentinats, va estrènyer l'Stradivàrius contra el pit i va perdre la consciència. L'últim que va sentir va ser crit histèric de l'Elizabeth.

Palau de Belles Arts de Brussel·les, 24 d'octubre de 2015 a les 20.30 hores

La Paola va somriure, satisfeta. Ningú no semblava adonar-se de la seva presència. Duia un vestit fosc elegant i bevia una copa de xampany en un racó. La perruca rossa que s'havia posat no aixecava cap sospita. Els cambrers anaven i venien atrafegats amb les safates; en va aturar un, va canviar la copa buida per una de plena i va observar el seu voltant. La gent anava entrant al vestíbul del Palau per assistir a un concert de cambra. Tanmateix, el que tenia planejat aquella nit anava molt més enllà de gaudir d'una vetllada musical.

Portava perfeccionant el seu pla des que havia conegut en Martin. Enganyar-lo i seduir-lo havia estat la part més fàcil. El professor creia que era una simple estudiant del conservatori, i potser hauria pogut treure profit del seu talent musical, però el que ella buscava no era la fama... Havia crescut en una família humil del nord d'Itàlia, i la vida li havia ensenyat unes quantes lliçons dures. Ara era el moment d'actuar. I potser sí que era una lladregota aficionada, però havia traçat el seu pla a consciència i, a més, sent l'amant d'en Martin ja hi tenia molt de guanyat. Només havia d'esperar el moment adient i l'Stradivàrius seria seu.

La Paola va sentir la vibració del mòbil dins la bossa de mà i va mantenir la calma. El pla es posava en marxa. En Martin esperava impacient la fotografia d'ella vestida només amb un biquini que s'havia fet hores abans.

Des que havia vist el professor per primera vegada al conservatori, havia estat conscient que bavejava per ella, i després d'haver-se'n anat al llit amb ell un sol cop ja tenia tota la seva confiança. Va ser una d'aquelles nits de bogeria en què ell li va mostrar l'Stradivàrius per primera vegada: El Colossus, tal com l'havia anomenat

Antoni Stradivari, el seu creador, l'any 1716. Amb una llargària de 35,8 cm, era únic al món. El seu color vermellós combinat amb un fons d'or el feia brillar amb vida pròpia.

Sense més dilació, li va enviar la imatge sensual. La suposada festa amb les amigues era la coartada perfecta: estava segura que ell no sospitava res. Aleshores, es va dirigir a la barra del bar que hi havia a la saleta del costat i va demanar un whisky. De manera molt dissimulada, va treure un flascó molt petit de la bossa de mà i en va abocar tres gotes a la beguda. Després, va aturar una cambrera i li va demanar que portés el whisky al camerino del senyor Turner, tot indicant-li quin era.

—I si el senyor pregunta de part de qui li envia? —va preguntar la cambrera.

—Digui-li que convida la casa —va respondre amb el seu posat més convincent—. Si-us-plau, faci'm aquest favor.

La cambrera va accedir i se'n va anar en la direcció que li havia indicat. La noia va resar perquè fes efecte, es va dirigir cap a la platea i es va asseure al seient que havia reservat. Va observar una mica neguitosa com el quartet pujava a l'escenari acompanyat d'aplaudiments. En Martin presentava un aspecte immillorable. Es movia amb desimboltura i naturalitat davant del públic, es notava que tenia carisma.

Quan van començar a tocar va tenir una esgarrifança, i no era perquè odiava profundament la música clàssica, sinó perquè va tenir un mal pressentiment. No havien passat ni deu minuts de concert i en Martin es regirava intranquil dalt de l'escenari. Va tossir davant la incredulitat de l'audiència. «Ja? Tan aviat?», es va preguntar la Paola. «Encara no...». L'amic químic de la universitat que li havia proveït la substància estupefaent li havia assegurat que feia efecte al cap d'unes hores. Aquell desajust podria suposar la ruïna del pla.

En aquell moment, però, el malestar d'en Martin es va convertir en el menor dels seus problemes. L'alarma d'incendis es va disparar. Va fer un bot al seient, com la resta de persones del seu voltant, i va ser conscient que alguna cosa anava malament. No es veia foc enlloc, però la idea que la sala es convertís en un infern en flames, una ratera, era simplement aterridora. Els espectadors que van tenir instint de supervivència es van aixecar per sortir a l'exterior. Empentes, crits d'angoixa, corredisses, mirades de terror...

Els músics van començar a abandonar l'escenari enmig del desgavell general. «Merda!». Veient com el seu pla es desmuntava, la Paola es va fer pas entre la multitud i va tornar al vestíbul, on estaven obrint les sortides d'emergència sota les cortines d'aigua que sorgien dels ruixadors. Estava confosa. Allò no podia estar passant...

Va respirar fondo i va intentar mantenir el cap clar. Calia trobar en Martin, per això va anar a l'únic lloc on se li acudia que el podria trobar, però per desgràcia, el camerino del violinista estava buit. Va veure la funda negra i lluent, orfe d'instrument, i el got de whisky al tocador. «On diantre t'has ficat?». Va sortir al passadís a corre-cuita creuant-se amb el personal tècnic que abandonava el Palau. I

allà, just abans de desaparèixer en un altre camerino, va distingir el seu amant amb una altra dona i el que semblava un guarda-espalles.

Esbufegant, es va plantar davant de la porta i la va obrir de cop. El que va veure a continuació la va deixar glaçada... En Martin es repenjava inconscient en un divan, la dona que havia vist xisclava de por, i ella tenia el canó d'una pistola enganxat al front.

[...]